

Ukens

Perspektiv

Tysklands nasjonale mål

Stormaktene som seiret i den annen verdenskrig, forsøkte å administrere Tyskland i fellesskap. Det gikk ikke. De allierte ble splittet i øst—vest og Tyskland delt i to.

Denne rivalisering mellom seierherrene førte i politisk henseende til en våknende politisk aktivitet blant tyskerne. I øst arbeider kommunistene lettest. Deres parti, Enhetspartiet, er sterkt begunstiget av russerne. I vest har sosialistene vind i seilene. Deres leder, Schumacker, nytter enhver anledning til å oppnå fordeler for det tyske folk.

Tilsynelatende er således det tyske folk i dag delt politisk øst—vest. Dette er det neppe grunn til å feste seg så meget ved. Den dag det passer, er sikkert alle partier enige om en ting: at alle okkupasjonsstropper skal ut av Tyskland!

Stillingen for okkupasjonsmaktenes forverres stadig. Amerikanerne og engelskmennene gjør sitt beste for å vinne tyskernes gunst. Men dette håpløse forsøk lykkes selvsagt bare tilsynelatende. Det tyskerne ønsker og ser fram til, er at landet atter samles og gjenvinner sin frihet og selvstendighet. Samlingen i vest er nå ved å fullbyrdes. Den tungvinte og ganske umulige tredeling av Vest-Tyskland, mellom Frankrike, England og Amerika ble endret til en todeling, i det Frankrike fikk beholde sin egen sone. Motvillig måtte Frankrike om kort tid gi opp og gå sammen med de andre.

Men det skulle vise seg stadig vanskeligere å administrere landet. Den tyske hjemmefront var stadig på ferde.

Og den 1. juni 1948 ble alle tre okkupasjonsstater, samt Benelux-statene, enige om å etablere en tysk regjering for Vest-Tyskland.

I det år som siden er gått, er en ny forfatning utarbeidet og vedtatt i Bonn. Man ventet at den «tyske forfatningen» blir proklamert i juni. Deretter blir det valg og et parlament kommer sammen, formodentlig med sete i Bonn. Og den første «tyske» regjering etter krigen trer til.

De allierte skal ha tre høykommisærer som øverste myndighet — okkupasjonsmaktens representanter. Disse høykommisærer skal alltid ha det avgjørende ord. I realiteten blir dette et halvt koloni-selvstyre.

Noen lang levetid vil neppe denne styreform få. Den er dømt som uholdbar fra fødselen av.

Sosialdemokratenes fører, Schumacker, har allerede proklamert: Tyskland skal ikke være noen vasallstat! Og han får sikkert tilslutning på dette og

Fra vår utenlandspost --

Det er makten og ikke retten som rår i Norge, sier en norsk-amerikaner.

En innsender i «NORDISK TIDENDE» for torsdag 17.2.49 skriver:

«Enkelte av «N.T.» lesere synes å ha sine avgjorte meninger om hvorvidt Norges grunnlov er opprettholdt siden frigjøringen.

At grunnlovens å 100 fremdeles burde være på sin rette plass trodde Marta Steinsvik også den gang hun leverte manuskriptet til «Frimodige Ytringer» i etterkrigsårene. Og hun visste nok at statsmyndigheten betraktet spørsmålet «behandling av landssvikere» som ubekvem materie, så ubekvem at hun fant at presset på forleggere, bokkonsulenter, boktrykkere, jurister, doktorer og andre myndigheter, arbeidet mot boken i fødselen. Hindringer som f. eks. at forfatterinnen skulle være sinnssyk. Om det i norsk lovgivning i dag finnes noen paragraf som forbyr sinnssyke å skrive bøker for publisering så må loven være i slett med «Bigamiloven» eller med den «provisoriske landssvikernordning» av 1944, lover som ikke kan bli grunnlovsmessige gyldige før de blir vedtatt i et nyvalgt Storting — altså i 1950.

En stor del av Norges presse var den gang imot utgivelsen av en slik bok som støttet seg til en grunnlovsparagraf. Og da «N.T.» i en leder tok samme stilling så fikk undertegnede lyst til et eksemplar da boken endelig kom ut på eget forlag i 1946 i Oslo.

Forfatterinnen, fru Steinsvik, har aldri tilhørt eller hatt noen som helst forbindelse med Nasjonal Samling (et parti som i 1933 ble fullt anerkjent i likhet med andre politiske partier). Hun avskyr disse som seg fullt bevisst arbeidet som landsforrædere. Hun finner bare ingen som helst unnskyldning for deres straff etter grunnlovsstridige lover — uansett hvor praktisk disse enn kan synes å være. Kort og greit: At det fortiden (1949) er makten, ikke retten som rår i Norge. Så er det lett å forstå at denne boken ikke var velsett av statsmyndighetene.

«Frimodige ytringer om statsstyrelsen og en hvilken som helst annen gjenstand er enhver tillatt.»

Les referat fra trontaledebatten av 21. januar 1949, der en av Norges kårne — Moseid — fikk høre hva en av statsmyndighet — justisminister Gundersen — hadde å anføre til tingmannens frimodige ytringer — altså i år — 1949!»

Da folkedemokratiet og demokratiet og friheten kom til Tyskland.

«Kieler Nachrichten» (7.4.49) offentliggjorde for en tid siden en kort melding om hvordan forholdene arter seg for den del av Tyskland som befinner seg bak jernteppet. Opplysningen gjaldt byen Königsberg, som før hadde 370 000 innbyggere. Avisen vet nå å berette følgende om forholdene i byen etter at den ble okkupert av russerne:

«Da russerne den 1. mai 1945 foretok en folketelling, viste det seg

liknende slagord.

Den nye tyske regjering vil etter hvert oppnå større ting, på grunn av striden mellom de store øst—vest. Deres mål vil bli full frihet og selvstendighet for Tyskland. Og denne løsning er en betingelse for Europas økonomiske og kulturelle liv.

Schjevola

at 90 000 tyskere ennå bodde i byen. I dag er det 1800—2000 igjen. Av de 90 000 fra 1945, regner en med at omlag 70 000 er død av tyfus eller hunger. 20 000 arbeidstere menn og kvinner er sendt til Sibir.»

En organisasjon kan lamslå den frie meningsutveksling.

I Finland har det vært en ondartet typografstreik. Under streiken fikk imidlertid de sosialdemokratiske og kommunistiske avisene lov til å utkomme.

Ut fra det frie ords synspunkt, kommenterer Helsinki-bladet «Appell» streiken på følgende måte:

«Her har vi fått et alvorlig varsel om hvordan en liten gruppe av folket — bare noen få hundrede eller tusen personer, kan lamslå den politiske virksomhet og frihet i et helt land, og på den måte skape forhold og situasjoner som er de samme som råder i de folkedemokratiske land. På grunn av at vi ikke har hatt en så lamslående typografstreik på 20 år — må man dog ikke lulle seg inn i de forhåpninger at slikt noe ikke kan settes i gang nårsomhelst. For 2 år siden ble Danmarks borgerlige folkemajoritet satt ute av stand til å hevde sin mening og forsvare sitt syn i den offentlige debatt i over fire måneder. Og i våre vestlige granneland har man fått se hvordan typograforganisasjonen har benyttet seg av sin maktstilling til å stoppe aviser som dagens politiske makt-havere misliker.»

Det den finske avisen skriver — er dessverre ikke ukjent her i Norge. Men vi får imidlertid håpe at 1945-mal-mentaliteten nå har måttet vike plassen for den sunde fornuft, og at typografene ikke lengere lar seg utnytte til å gjennomføre hevnpolitikernes aksjoner mot anderledes tenkende.

Dachau var et paradys.

sammenlignet med de nåværende russiske konsentrasjonsleirer, forteller det danske blad «Sønderjyden» i en artikkel om «Sovjets slaveleire» den 1.2.49.

Disse opplysninger om «våre allierte venner» russerne, hvis ledere ennå ikke av «demokratene» er krevet anbrakt i Nürnberg som tiltalte i verdens andre store krigsforbryterprosess, skyldes den amerikanske journalist Toni Sender, som har reist rundt for å granske denslags ting. Hun sier at det hvert år dør hundrede tusen i disse leirer. Fangene i slaveleirene arbeider daglig i 2—4 timer mere enn normal arbeidstid. Hun skriver:

«Straffen for ikke å oppfylle arbeidskravet var sulterrasjoner, fengsel og for systematisk nektelse av den foreskrevne arbeidsytelse — rettsforfølgelse med en eventuell dødsdom.»

Ja, ja, slik endte denne «Frihet frykt og nød. Den sluttet som alt annet de store demokratens propaganda-apparat har satt i sving.

Europas siste sjanse.

Det amerikanske tidsskrift «Time» (4.4.49) har latt sin Berlin-redaktør Emmet Hughes intervjuer Carlo Schmidt som er den syke Schumachers nestkommanderende.

Gjennom dette intervju fikk Schmidt anledning til å si disse sannhetsord:

Kirken og landssvikerne

Forts. fra side 5.

slår ring om denne politiske værhanne, som offentlig lar seg beskyldt fra meget kompetent hold for å være en «rev», uten å turde forsøke på å renvaske seg både for det og meget annet — så lenge blir det aldri noen tilnærmelse til kirken igjen fra vår side. Ham tåler vi ikke som «kristendommens» første talsmann. Når han taler med sitt veldige ordforråd, så føles det bokstavelig talt som gudsbespottelse.

Ta for dere hans «Folkedom over NS». Les den sakte og rolig. Prøv så å tenke deg hvor mange av disse setninger Jesus kunne ha skrevet. Da først får dere fatt i Berggravs sjelelige habitus. Det er intet lystelig studium, når en har for øye at det er satt i pennen av kristendommens første talsmann i Norge.

Det var to nordmenn som arbeidet for fred og forsoning mellom England og Tyskland i 1939. Det var Eivind Berggrav og Vidkun Quisling. De samme herrer arbeidet for fred og forsoning mellom Tyskland og Norge i 1940. Begge ville de ha kongen til å abdisere. Den ene fikk «Storkors» som belønning. Den andre en «krans» av kulehull gjennom brystkassen.

Det er omlag 10 år siden Norges «erkebiskop» krabbet seg opp på kuffert-lasset i London og lot seg beskue. Dermed fikk han «verdensberømmelse» for «stor demokrat» skulle jeg anta. Alle monner drar —.

Det er denne mannen kirken må få ombyttet med en av de yngre utgaver, så finner nok de religiøst interesserte «landssvikere veien tilbake.

Enten en liker det eller ikke, så forholder det seg slik for Europa, at Europas framtid er helt avhengig av den tyske arbeider. Ennå i dag kan ikke Russland vinne de tyske arbeidere, men allerede nå kan vesten miste dem. Om de tyske arbeidere en dag bestemmer seg for å gå fra vest til øst og så over til kommunismen, da behøver dere i Amerika og England ikke lengere å spekulere på hva den franske arbeideren vil gjøre. Da kan dere ha alle de Atlanterhavspakter som dere bare orker å underskrive. Stalin behøver heller ingen Molotov eller Vysjinskij, og Kominform behøver ikke en eneste tank. Kommunismen vil da finnes overalt.»

Den tyske sosialdemokrats uttalelse «smaker litt av utpressing», men den gir også en ubehagelig bitter smak av sannhet, sier Emmet Hughes.

«Vesten har ennå en liten nådetid til å bestemme seg i, selv om Schmidts uttalelse er riktig eller ikke. Men den har sandelig ikke lang tid på seg. Og nå må vestmaktene endelig bestemme seg for hva de vil med Tyskland, og så bør de gi dette tilkjenne på en tydelig måte. Hittil har okkupantenes tale vært støtrende stamming, uten sammenheng, uten plan og vilje», slutter Hubbes.

Trykt i Nordnorskepostens Trykkeri.